

Murányi Zita

stég

az jutott eszembe milyen szép a nyár
télien amikor hó fedi az elvetett magot
sem tart örökké a halál láttam apám csuklóját
nem név számsor ékítette a karszalagot

nem kék színű volt mint születéskor
sápadt halvány fehér bezzeg a kórház nevét
rávésték két szélén megfolyt a fekete festék
a lepedőn fekvő test mint járdán a fékfolt

a vége felé annyira keskeny volt
kikerülte a szem míg gurgulázott kezén a szalag
a holt magokra a földben amit a varjak
hosszú fekete csőrükkel kikapartak

melyik isten mondaná jövőre újra nyár lesz
bízunk benne hogy föltámad hosszú hófehér
folyóson álltam az elmúlás zárványában
míg odabent a szobában deres hópihék

koppantak párnájának és a forró júliusi fények
az ágyat takarták be figyeltem ezt a szép sárga
mozdulatlan stéget hogy lángolva is örök nyugvópontja
maradhat a végső mennybeli fölemelkedésnek

MURÁNYI ZITA (1982) író, költő, újságíró.